

ΣΤΙΧΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΓΛΥΚΑ (1t)

ΟΥΣ ΕΓΡΑΨΕ ΚΑΘ' ΟΝ ΚΑΤΕΣΧΕΘΗ ΚΑΙΡΟΝ (2t)

ΕΚ ΠΡΟΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΧΑΙΡΕΚΑΚΟΥ ΤΙΝΟΣ (3t)

Ἦμουν παίδιν, ἐγήρασα, πολὺν διήλθον κόσμον, (1)
σοφῶν ἀρχαίων ἤκουσα, πολλὰς ἀνέγνω βίβλους,
πάντων ἐν πείρᾳ γέγονα, πᾶσαν ὁδὸν ἐξεῦρον,
πλάσματα πάλιν μυθικὰ καὶ λόγους γραϊδίω
ἠκριβωσάμην, ὃ φασιν, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, (5)
τὴν γνῶσιν σχεῖν πειρώμενος πάντων καὶ τῶν τυχόντων
καὶ μὴ καταβαπτίζεσθαι βυθῷ τῆς ἀγνωσίας.
Ὡς δέ τις μεγαλέμπορος θέλων πολλὰ κερδήσαι
δεινοῦ παντὸς ὑπερορᾷ, κατατολμᾷ θαλάσσης
καὶ τὰ φρικτὰ καταφρονεῖ χάσματα τῶν κυμάτων (10)
καὶ πορρωτάτω στέλλεται πάντως ῥίψοκινδύνως,
οὕτως εἰς πλάτος ἐμαυτὸν ἀφήκα τὸ τοῦ λόγου,
κάκειθεν ὄλον φορυτὸν χρυσίου καὶ μαργάρων
καὶ θησαυρὸν πολύολβον ἐπλούτησα τὴν γνῶσιν,
πολὺν ἐμπορευσάμενος ταύτην τὴν ἐμπορίαν. (15)
Οὕτω τὰ πάντα διελθὼν, οὕτως ἀποπειράσας,
τοῦτο πρὸ πάντων ἄπιστον εἶχον καὶ φλυαρίαν,
τοῦτο ψευδὲς ἐνόμιζον, ὅλως οὐκ ἐδεχόμεν,
τὸ λέγουσιν οἱ χωρικοὶ καὶ ὁ λόγος ὁ δημῶδης:
«Ὅταν ὁ κόραξ πούποτε καθίση καὶ φωνάξη, (20)
ἐκεῖ σημαίνει θάνατον καὶ χωρισμὸν ἀθρώον».
Πόθεν καὶ γὰρ τοῖς κόραξιν ἀπεκληρώθη χάρις
μηνύειν σοι τὰ μέλλοντα καὶ προγινώσκειν τόσον,
ὥστε προλέγειν θάνατον καὶ χωρισμὸν ἀνθρώπων; @1
Ἐδόκει γοῦν μοι γέλοιον καὶ ματαιολογία, (25)

ἀλλὰ κατέλαβε καιρός, ἀλλὰ παρέστη χρόνος,
ἐν οἷς ἰδὼν πεπίστευκα καὶ καρτερῶ πιστεύειν.

Χρυσοῦς ἐκεῖνος ὁ εἰπὼν, ὄντως σοφίας πλήρης:

«Ὅσον γηράσκεις μάνθανε καὶ σεαυτὸν ταπεινίαι!»

Ἴδου καὶ μαθητεύομαι καὶ κλίνω τὸν ἀνχένα (30)

καὶ παρ' αὐτῆς διδάσκομαι σαφέστατα τῆς πείρας

τὸ μαντικὸν τοῦ κόρακος καὶ τὰς λοιπὰς δυνάμεις,

ἅς ἐπιφέρειν εἴωθε μετὰ πολλοῦ τοῦ τάχους,

καθίσας ὅπουδήποτε καὶ παρ' ἐλπίδα κράξας.

Γονεῖς ἀτέκνους καθιστᾶ, τέκνα χωρὶς γονέων, (35)

ἐκ τῆς ἀγκάλῃς τῆς μητρὸς τὸ βρέφος ἀφαρπάζει·

τὸ βρέφος ἀπεστέρησε μητέρος θηλαζούσης,

πολλάκις δὲ καὶ σὺν αὐτῷ τῷ βρέφει τὴν μητέρα

ἐλέους ἄνευ ἀνασπᾶ καὶ κατασπᾶ πρὸς Ἄϊδην.

Φίλους, γνωρίμους, συγγενεῖς, πάντας, μικροῦς, μεγάλους, (40)

χωρίζει καὶ δίστησιν ἀθρόον ἀπ' ἀλλήλων

ὁ κόραξ ὁ κακόφημος, ὁ κῆρυξ τοῦ θανάτου.

Ἐγγύς που τὸ παράδειγμα καὶ ὁ μάρτυς ἀφ' ἐστίας·

ἐπὶ προδήλοις πράγμασιν οὐ χρεῖα τῶν μαρτύρων.

Ἀφ' ὧν ἡμεῖς ἐπάθομεν, ἐμάθομεν ἀρκούντως. (45)

Πρότιστα γὰρ τοῦ κόρακος ἐπάνω μου τῆς στέγῃς

ἐπὶ κακῷ καθίσαντος καὶ κράζειν ἀρξαμένου

καὶ λέγειν ὅλως ἄναρθρα καὶ παρακεκομμένα,

φοβεῖσθαι μὲν οὐκ ἤθελον, ὡς φθάσας εἶπον ἄνω·

πλήν, ἀλλ' ὁ λόγος ὁ κοινὸς καὶ ἡ φήμη τῶν ἀνθρώπων, (50)

ὁκάτι ὡς ἠκροεκύσπαζε καὶ συνετάρασσέ με.

Τρόμος λοιπὸν κατέλαβε καὶ φόβος τὴν ψυχὴν μου

<καὶ> τὴν καρδίαν μου παλμὸς καὶ κλόνος μου τὰ μέλη.

Ἐφантаζόμενην, ἔπασχον, ἔτρεμον, ἐφοβούμην,

ἔδειλαινόμην ἄμετρα, πολλὰ συνεστελλόμην, (55)
τέρας ἰδεῖν δυσάντητον δοκῶν ἀπροσδοκῆτως. @1
Τὸ «δέσποτα φιλάνθρωπε, τοῦ κόσμου σου προστάτα,
τοῦτον τὸν φόβον εἰς καλὸν ποιήσον ἀποβῆναι
καὶ τέλος δοῦναί μοι χρηστόν», λέγων οὐκ ἐπαυόμην·
καὶ ἰδὲ τὸ ποῦ κατήντησαν ἐκεῖνα τὰ σημεῖα (60)
καὶ τέλος οἷον ἔφερεν ἐμοὶ τῷ ταλαιπώρῳ
ὁ βοασμὸς τοῦ κόρακος τοῦ βαρυφωνοτάτου.
Ἄγγελος γὰρ καταπεμφθεὶς ὑπόθεν τοῦ Κυρίου,
ἀφήρπαξέ με τῶν ἐμῶν, ἐστέρησε τοῦ βίου
καὶ ζῶντά με κατήντησεν εἰς Ἄϊδην παρ' ἐλπίδα, (65)
πάσης προφάσεως ἐκτός, ὅλως ἀνερωτήτως
καὶ κολασταῖς παρέδωκε καὶ σκότει καὶ ταρτάρῳ,
θέμενος πάντα παρ' οὐδέν, πάντων καταφρονήσας,
τοῦ λόγου, τῆς νεότητος, αὐτῆς τῆς ἡλικίας.
Ἀλλ' ὧ βασκάνου δαίμονος, ὧ πονηροῦ τελχίνος, (70)
ὧ μνησικάκου γείτονος, ὧ γλώσσης ψευδηγόρου,
ἧτις ἐλάλησε κακῶς σήμερον ἀδικίαν,
ἧτις ἀπεπωμάτισε τὸν τῆς ἐλπίδος πίθον,
ἧτις ἡμῖν ἐκέρασε τοῦ πόνου τὴν τρυγίαν
καὶ κυκεῶνα θλίψεων καὶ συμφορῶν κρατήρας· (75)
ἧτις εἰς γῆν κατέαξε τὰ διαβήματά μου,
λόγους ψευδεῖς συνέρραψε καὶ δόλω μεμιγμένους.
Ἄρτι κἀγὼ συντίθεμαι τοῖς γνωματευομένοις:
«Συμφέρει χρόνος ὁ κακὸς καὶ κρείττων ἔνι πάντως
τοῦ γείτονος τοῦ πονηροῦ καὶ τοῦ συκοφαντοῦντος».